

i Ly overfor en saadan antisocial Vind, eller Storm, hvad man vil kalde det, som den, der for Tiden blæser over Landet i visse Kredse.

Jeg vil ikke være med til at bøje af eller krybe i Ly, jeg vil gaa lige mod Vinden. Der er intet saa sundt og forfriskende ogsaa i Politik som at gaa ligefrem med Ansigtet mod en Brandstorm. Jeg oplevede det selv under Krigen, da vi støttede Ministeriet Zahle, som det ogsaa blev erkendt fra den Side, med overordentlig Loyalitet. Der var Situationer, hvor selv „Fyns Venstreblad“ krøb i Ly; der var den Edvard Brandes'ske Dementiaffære, hvor nogle af Ministeriets egne Presseorganer krøb i Ly. Men vi tog fat; Vilhelm Rasmussen og jeg og andre mobiliserede hele det teologiske Fakultet til Fordel for Edvard Brandes, og vi sejrede. Kan De huske Scharling og Martensen? Da følte vi, at vi gik med en Brandstorm lige i Synet; men det var sundt og forfriskende, og vi glædede os, hver Gang vi førte den radikale Regering udover en Forlegenhed og Vanskelighed. Det vilde være Utak, hvis man nu glædede sig over hver Vanskelighed, Regeringen havde, og søgte at forøge den, det vilde være Utak for, hvad vi den Gang gjorde, da vi ikke var bange for at gaa mod Stormen, naar det skulde være.

Det ærede Medlem Hr. Rode rettede sluttelig nogle Valutabetragtninger til mig. Han bebrejdede mig, at jeg havde været med til at skaffe Parikronen, han sagde endogsaa, at jeg havde været den drivende Kraft i Paritetspolitikken. Alt for megen Ære; jeg har staaet sammen med mine Kolleger i Ministeriet, med hele vort Parti i denne Sag. Der var en Tid, det har jeg altid erkendt, hvor jeg meget vel kunde tænke mig en Stabilisering af Kronen paa et lavere Trin, nemlig den Gang, der var Mening deri. Men jeg kunde ganske vist ikke tænke mig det den Gang, der ikke længere var politisk Mening i det, da det umuligt kunde være Politik, i hvert Fald kun en Politik, hvorom en meget bekendt radikal Mand, en Mand, der i sin Tid af det ærede Medlem Hr. Rode blev udnævnt baade til Vimpel og Ballast for det radikale Venstre, sagde: Denne Politik kan kun lykkes, hvis den mislykkes, den kan højst være Agitation. Jeg har tilladt mig at sige paa Møder i Sommer, at skønt den mislykkedes, lykkedes den alligevel ikke; man kan ikke leve paa Taktik, der maa virkelig Politik til.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at jeg ad Genveje vilde forbedre den social-

politiske Lovgivning her i Landet. Det ærede Medlem citerede nogle private Samtaler, men det gør ikke det allermindste, jeg vedkender mig dem fuldt ud. Det er rigtigt nok, at jeg forrige Vinter førte adskillige private Samtaler om dette Spørgsmaal med radikale Medlemmer, ogsaa med det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg sagde da: De kan ikke nægte, at for Lønmodtagere, Tjenestemænd, Lønarbejdere o. s. v., er det en Fordel, at Kronen faar sin gamle guldvægtige Værdi. Jo, men saa vil — siger man — Arbejdsgiverne gennem faglige Konflikter tage det bort. Ja, men saa taler i hvert Fald Arbejderne et Ord med derom, saa skal der Forhandling til, eventuelt Kamp, mensker det gennem Inflation, gennem Nedskæring, taler de ikke med, saa berøver man de Folk noget af deres velerhvervede Arbejdsfortjeneste; og hvor Inflationen er gaaet voldsomt frem, i Tyskland og andre Steder, betyder det en frygtelig Ruin for Arbejderklassen, selv om den rent midlertidigt og ganske kunstigt kan afskaffe Arbejdsløsheden.

For alle Lønmodtagere er den guldvægtige Krone en Fordel, og derfor saa jeg helst Udviklingen stile i den Retning, skønt jeg vel vidste, hvilke Vanskeligheder det vilde medføre; vi maatte da forene vore Kræfter om at overvinde disse Vanskeligheder. Men jeg føjede til, at hvordan man end ser paa det, kan ingen benægte, at for alle dem, der nyder godt af den socialpolitiske Lovgivning, de gamle, de syge, de arbejdsløse, Børnene, de tilskadekomne, de arbejdsudygtige, Invaliderne o. s. v., er det dog en Fordel, at Kronen har sin fulde Værdi, fremfor at den er skaaret ned til 70, 60, 50.

Det bebrejder det ærede Medlem Hr. Rode mig og siger, at jeg ad en Genvej vil forbedre den socialpolitiske Lovgivning. Jeg synes, det er den lige Vej, jeg synes, det var Afveje, da Kronen raslede ned fra Guldværdien til 50, det skete i det radikale Ministeriums sidste Aar. Saa begyndte den i Ministeriet Neergaards første Tid at vandre opad, men i den sidste Halvdel vandrede den atter nedad til under 60. Hvorfor raaber de Herrer ikke Hør? De raabte: Hør! før, jeg synes, det kunde være lige saa passende her. Jeg synes, det er en Fordel, at den nu vandrer den lige Vej op mod sin gamle Værdi; det medfører ganske sikkert en Forbedring for de gamle, de syge og de arbejdsløse, men ikke mere Forbedring end den, der fuldt ud er deres Ret.

Vil man gøre op med Tiden, kan man ikke saadan sige: Kronen er gaaet op fra 60 til 100, derfor maa alle sociale Love skær-